

[Vijesti](#) [Virovitica](#) [Županije](#) [Općine](#) [Sport](#) [Marketing](#) [ICV-radio](#)

// ICV-PRIČE

„ZATVORENE“, A SLOBODNE Upoznajte klarise u Požegi, koje u klauzuri i osami duhovno grade Crkvu i mole za cijeli svijet

11. rujna 2025.

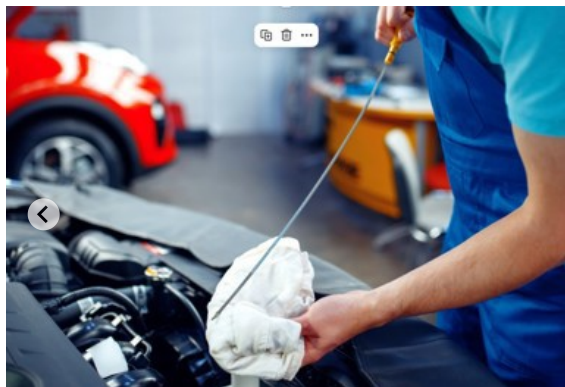
Požeška biskupija

Postojati Bogu, a ne sebi, ništa ne posjedovati, provoditi dane u molitvi, šutnji i radu – „iza rešetaka“, samostana u koji su kročile gotovo još kao srednjoškolke i u kojem će ostati doslovno do kraja života, do samostanske grobnice, ali s osmijehom na licu i mirom u srcu.

Upravo tako može se opisati red časnih sestara klarisa, kontemplativnih redovnica. U Hrvatskoj su danas rijetkost; samo su tri samostana klarisa u kojem sestre danas žive jednako strogo i posvećeno kao i na početku osnutka reda, držeći se Pravila sv. Klare koje je od strane Crkve potvrđeno davne 1253.godine, uz Konstitucije koje su jedno posadašnjenje Pravila u 21. stoljeću.

Najstariji samostan nalazi se u Splitu, datira iz 1308. godine, iz samih početaka franjevaštva i reda časnih sestara klarisa koje proizlaze iz franjevačke duhovne baštine, potom u Zagrebu, prisutan od 17. stoljeća, a potom je tu i najmlađi, Samostan sv. Klare u Požegi, koji ove godine obilježava 25 godina postojanja, otkad je 2000. godine osnovan dolaskom 5 sestara iz zagrebačkog samostana.

A upravo u tom samostanu svojevremeno su živjele i dvije sestre, Virovitičanke, koje su još u srednjoj školi osjetile poziv zaštitnice sv. Klare da se odreknu svega što jesu i svoj život posvete Ljubavi, Bogu kojem će služiti u samostanu zatvorenog tipa i Njegovoj ljubavi do kraja života radosno prikazivati žrtvu i molitvu.

Datacol aditivi za gorivo

DATA HYBRID

Datacol aditivi za gorivo

DATAFUEL

One su s. Pia od Presvete Euharistije (rođ. Danijela Kozjak, koju je Nebo uzelo k sebi u ožujku 2018. godine, u 45. godini života i 24. godini redovništva) i sestra Josipa, rođ. Edita Kozjak, koja je danas na mjestu upraviteljice samostana, nakon s. Celine i s. Pie.

Tiho, skromno i u skladu s Pravilom sv. Klare, s. Josipa predstavila nam je za potrebe serijala „[Apostolice apostola](#)“ – uloge žene u Crkvi i [župama 21. stoljeća](#)“, samostan u Požegi, u kojem danas živi 11 sestara.

Požeška biskupija

Ovaj uvid u postojanje i djelovanje kontemplativnih redova u Hrvatskoj otvorit će, vjerujemo, posebne dubine promišljanja o snazi poziva i izgradnji Crkve na jedan dosad i nepoznat, ali jako važan način. Onaj, u tišini i apsolutnom sebedarju.

Za početak, pitamo s. Josipu, o samom pozivu. Kako se odlučila baš za ovaj red? Oni koji poznaju sestre Kozjak iz doba mladenaštva, naglašavaju njihovu radost, znatiželju, mir, solidarnost i otvorenost za ljude, pa se zatvoreni red, u kojima su posjete ograničene i izlazak iz samostana zaista rijedak, mnogima činio neobičan, gotovo asketski izbor.

ODABRALA HABIT JOŠ U ŠKOLSKOJ KLUPI

– Dok razmišljam o svome pozivu, moram se vratiti u već daleku prošlost. Sjećam se da sam od malih nogu voljela odlaziti u crkvu, na vjeronauk koji je tada bio isključivo u župi, a ne u školi. Kad odrastaš uz franjevce i upijaš taj duh malenosti, jednostavnosti i radosti, jasno je da ćeš poželjeti nešto takvo u ženskom obliku – ističe s. Josipa, dodajući kako je odluku da se odazvati pozivu u svom srcu i stupiti u Red Siromašnih sestara svete Klare donijela u vremenu kada je pohađala drugi razred srednje ekonomske škole u Virovitici.

– Velikih priprema za odlazak nije bilo. Nakon što sam maturirala, odmah sam otputovala u Zagreb u samostan, gdje je već godinu i pol prije mene ušla moja rođena sestra i još jedna Virovitičanka. Tamo su mi se otvorila vrata, širina i prostranstvo Božje ljubavi, bogatstvo klauzurno-kontemplativnog Reda koje sam tek trebala otkriti – govori.

Podsjećamo, red klarisa, kojeg je utemeljila sv. Klara Asiška 1212. godine pod duhovnim vodstvom sv. Franje (sv. Klara bila je prvi ženski osnivač religijskog reda i prva žena u povijesti Crkve koja je sama napisala pravilo redovničkog života), posvećen je kontemplativnom životu, tišini, siromaštvu i neprekidnoj molitvi. Sestre klarise žive u klauzuri, povučene od svijeta, ali duboko povezane s njim kroz molitvu za Crkvu, narod i sve potrebite.

„S. PIA BILA JE UVIJEK PRVA SPREMNA, ČAK I ZA NEBO“

Kako su roditelji reagirali na činjenicu da su njihove obje kćeri u vrlo kratkom roku odlučile postati časne sestre i to u samostanu iz kojeg će rijetko izlaziti i kod liječnika, a kamoli dolaziti kući, u posjetu za vikend ili na godišnji odmor?

– Roditeljima se naš odabir činio pomalo nevjerojatan. Nestvaran. Mama je bila hrabrija, no tata je bio slomljen nakon još i mog odlaska. Ipak, nisu se nimalo sustezali razumjeti nas, podržati i pratiti od prvoga dana, pa sve do danas. Mislim da sada, s vremenskim odmakom, na sve gledaju s velikom zahvalnošću Bogu za taj dar i milost udijeljenu našoj obitelji.

– Pia uvijek je bila svjetlo i radost u obiteljskom domu. Prva u svemu. Najodvažnija. Tako je i za nebo bila prva spremna, pokazala nam pu vjernosti Bogu do kraja. Zajedno smo u samostanu živjele, molile, radile, u novi osnutak samostana u Požegu krenule i složno koračale kr godine. Sada ju imamo kao zagovornicu da mi, ostatak obitelji, uzmognemo volju Božju do kraja ispuniti i ostvariti – skromno i s puno ljubavi prema sestri po krvi i Duhu govori naša sugovornica.

📷 Požeška biskupija

S MOLITVOM POČINJU U PONOĆ

Kako izgleda život klarisa, u samostanu koji im je ujedno i životni i radni prostor, njihov studij, hospicij kad su bolesne, mjesto hobija, euharistije, susreta, samoće, molitve – sve u jednom?

– Zapravo je život nas klarisa sasvim jednostavan. Jer, i Bog je jednostavan. Isprepliću se molitva, rad (kućni poslovi, vrt i uređenje okoliša, izrada hostija), osobni studij Svetog pisma, crkvenih dokumenata, franjevačkih spisa... Imamo zajedničke trenutke odmora, vrijeme samoće. Održavamo kontakte s ljudima. No, molitva nam je najvažnije i prvo poslanje koju Crkva od nas očekuje, a kojoj daje čvrst okvir za sve – objašnjava klarisa Josipa.

„Nismo pozvane posjedovati, nego biti poslužiteljice, posude prazne da primaju Božje milosne darove — i njima hrane svijet molitvom i šutnjom.“- poslanje je sv. Klare koje je sestra Klara ostavila redovnicama koje će put prvih sestara slijediti u budućnosti, na čijim duhovnim temeljima i klarise u Požegi grade svoj unutarnji život i susret sa Kristom. Poruku iz Pravila koristimo uz činjenicu da je cijeli dan sestrama vezan uz molitvu – uz Božanski časoslov kojim se redovnica posvećuje tijekom dana, razmišljajući o cjelokupnom čovjekovom djelovanju, što je izraz davanja hvale Bogu.

– On započinje Službom čitanja u ponoć i završava Povečerjem kao zadnjim dijelom časoslova, u 20 sati. Tu je još molitva svete krunice i ostale molitve u tradiciji Reda, sve prilagođeno potrebama Crkve, svijeta i vremena. Da bismo to mogle činiti istinski, ustrajno i s ljubavlju prema cijelom čovječanstvu, potrebno je stvarati ozračje šutnje, sabranosti, budnosti i života u Božjoj prisutnosti u čemu svaka od nas više ili manje uspijeva. Živjeti za Boga i s Bogom – kaže s. Josipa.

GRADITI CRKVU – IZNUTRA

Zamolili smo je da nam predstavi i svoju, povjerenu joj funkciju, upraviteljice samostana i kaže više kako ona danas vidi svoj poziv i službu.

– Kao sestra kojoj je trenutno u zajednici povjerena služba upravljanja uz obične svakodnevne kućanske poslove i brigu za samostan, nastojim u molitvi biti otvorena osluškivanju Božjega glasa da bih mogla evanđeoskim putem voditi sestre, usmjeravati naš život da bude jasan znak ljudima našega vremena da je Bog živ, da ljubi život i svakog čovjeka. Zato i same međusobno negujemo franjevačke krjeposti nenasilja, mirotvorstva, blagosti, radosti, gostoljubivosti, susreta, dijaloga, autentičnosti, kako bi to mogle svjedočiti zajedno i pojedinačno svima ko nam Bog stavlja na put – ističe.

📷 Požeška biskupija

Što je sa vanjskim svijetom? Klarise kao zatvoreni red imaju stroga pravila o načinu života koji Biblija opisuje „biti u svijetu, ali ne biti od svijeta“. Imaju li sestre mogućnost za hobije unutar samostana, što je sa modernim načinima komunikacije – koriste li medije, pametni telefon, društvene mreže?

– Uvijek se nađe vremena za razvoj nekih osobnih darova i talenata kojima možemo pridonijeti ljepoti življenja – sa smiješkom odgovara s. Josipa. To su, kaže, crtanje, pjevanje, sviranje, izrada krunica, čestitki. Svaka sestra je posebna i dar zajednici i donosi u nju i izgrađuje ju svojim vlastitim talentom, u suradnji s Bogom i sestrama.

KOLIKO SU U DOTICAJU S VANJSKIM SVIJETOM?

Koliko ih dotiče vanjski svijet, pitamo.

– Nismo izolirane do te mjere da ne znamo što se događa u svijetu ili u našoj lokalnoj zajednici, samo su informacije koje do nas dolaze na određeni način „birane“. I mi se svjedevce preispitujemo kako biti dio života u 21. stoljeću, a ne postati rob stila života, nego ostati slobodan za ono Božje, za dobro, za ono što nas sve povezuje. Naša komunikacija s vanjskim svijetom odvija se osobnim susretima, telefonski, zemaljskom i elektronskom poštom, povremenim gledanjem televizije na kojoj saznajemo što se događa u svijetu, vremenski ograničenim pristupom internetu.

– Posjete rodbine, prijatelja, dobročinitelja, siromaha koji pokucaju na naša vrata osmišljene su tako da ne remete onaj bitni dio našeg načina života. A za naše duhovne potrebe: sv. misa, sv. ispovijed, kateheze brinu se svakodnevno braća franjevci iz požeškog samostana, kao i povremeno dijecezanski svećenici naše Požeške biskupije. Izlasci nas sestara su također ograničeni na ono najnužnije, kao što je odlazak

liječniku ili neka druga opravdana situacija – objašnjava s. Josipa, naglašavajući kako je svakoj sestri zapravo drag mir, tišina, sigurnost, pa i svojevrsna izolacija od svijeta u njihovim samostanskim zidinama.

U ovom trenu samostan je veliko gradilište, u završnoj su fazi radovi na izgradnji same zgrade, postavlja se fasada, završeni su unutarnji radovi i uređenje klaustara iz kojeg se promatra nebo. Strojevi, vozila, građevinska oprema, razgovori i buka koja je ispunjavala dotad neprekinuti tišinu samostana nije zajednici sestara remetila svakodnevnicu, kako bi čovjek možda očekivao. One mir nose u sebi, pa je tišina srca bila od bagera i pneumatskog čekića. Sestre su radove pratile iz svoje klauzure, molitvom i podrškom, dok je s. Josipa, kao poglavarica, bila zadužena za organizacijski dio posla i suradnju s majstorima i biskupijom te dobročiniteljima.

Požeška biskupija

SLUŽITI U SVEMU

– Novi samostan nas sestre ispunja velikom radošću i zahvalnošću prema Bogu i svim našim dobročiniteljima. Za budućnost samostana to znači više mira i kontemplativnog ozračja za nove generacije kojima će jedina radost biti poznavati Isusa Krista i svima svjedočiti ljepotu življenja s njim – objašnjava s. Josipa.

Poslanje klarisa je jednostavno – voljeti i služiti u molitvi, ne tražeći ništa zauzvrat, zahvaljivati na svemu. S. Josipa kaže kako klarise svaki dan mole za potrebe Crkve, za sve poznate i nepoznate vjernike, za sve nakane, bolesne, napuštene, za školarce i studente, djecu i roditelje, izgubljene u tijelu i Duhu, one kojima je povjerena služba služenja i one koji odlučuju o drugima. Ne rade razlike – pred Bogom svaki je čovjek jednako vrijedan i ljubljen i za njega se treba moliti i zahvaljivati.

– Svoj život kao sestre klarise prepoznajem kao Božji, nezasluženi dar pa stoga mogu uvijek u svojoj krhkosti i slabosti pokazivati i svjedočiti Božju jakost i svemoć. Nastojeći živjeti samo za Boga, predana sam molitvi i zagovoru za čitav svijet i spasenje svih ljudi. To je ono što mene i sestre potiče u svakodnevnom služenju: da ostanemo vjerne pozivu kojeg smo primile u Crkvi za njezinu što veću misionarsku, apostolsku plodnost, kako bi svjetlo Kristovo obasjalo svako srce – s jednakom ljubavlju prema pozivu koja gori i danas, gotovo trideset godina kasnije otkako ga je je prvi put čula, govori s. Josipa.

Za razliku od časnih sestara koje predaju vjeronauk u školi, kuhaju i spremaju u samostanima, brinu za pacijente u bolnicama, uređuju crkve i samostane, bave se rukotvorinama, skrbe za bolesne, napuštene i same, djeluju u pučkim kuhinjama i studentskim centrima, vrtićima, Caritasu ili drugim ustanovama, klarise plodove svog duhovnog i tjelesnog rada neće gotovo nikada vidjeti, izuzev svoje male zajednice unutar samostanskih zidova.

I tu dolazi do izražaja pouzdanje i poklon Bogu za sve, pa i plod onoga što žive za Njega i Crkvu. Potpuno siromaštvo, ogoljeno do vlastitog „nepostojanja“, bez ikakve želje za priznanjem.

– Plodove našega života poznaje Bog, nismo time zaokupljene. Ipak nas razveseli i ohrabri na našem putu svjedočenje ljudi koji su po našim molitvama primili potrebne milosti, zdravlje i svaku drugu pomoć – kratko objašnjava s. Josipa.

Požeška biskupija

ZAJEDNICA BOGATIIJA ZA NOVE SESTRE

U vremenu buke, površnosti i neprestane potrebe za pažnjom, izbor reda u kojem će život provesti u molitvi, povećoj tišini i „nestajati sebi, a postojati Bogu“ – koliko se djevojaka i žena danas odlučuje na ovaj poziv, pitamo?

Naime, izvjestan je pad broja onih koji se odlučuju na redovnička zvanja u Hrvatskoj. Prema posljednjim podacima Hrvatske biskupske konferencije, koji se odnose na 2023. godinu, u Hrvatskoj je bilo 2289 svećenika (od kojih su 748 redovnici, op.a.) i 2460 redovnica. Svake godine njihov se broj smanjuje – u odnosu na godinu dana prije, 20 redovnica je manje, a u odnosu na period od petnaest godina, kada je Hrvatska imala 3101 redovnicu, govorimo o padu broja sestara za čak 20 posto.

Iako u svjetovnom smislu brojke mogu biti zabrinjavajuće, u duhovnom svijetu, gdje se uvijek gleda na pojedinca, svaka je osoba koja pristupi redu neprocjenjiva. Tako i sestre klarise s radošću prate i podržavaju djevojke koje su u svom srcu osjetile poziv da život provedu u njihovom samostanu, ne opterećujući se brojkama.

– U našem samostanu su trenutno 4 sestre u početnoj formaciji koje se pripremaju za naš oblik života, dok dvije kandidatkinje izvana pratimo kroz neko vrijeme prije samog ulaska u zajednicu. Iako se broj osoba koje se odlučuju na zvanja smanjuje, mi se ne bojimo za budućnost. Naš red utemeljila je sestra Klara, čiji su primjer počele slijediti druge sestre, a red postoji i danas. U svemu tome vidimo milost, da Bog daje onima koji Ga mole i koji Mu s ljubavlju služe. Imamo i mladih sestara i malo starija zvanja, što je trend u većini zatvorenih zajednica. Uvjeti za pridruživanje našoj zajednici uvijek su isti, srce spremno i otvoreno služiti i voljeti Boga i sve ljude. I spremno mijenjati se po primjeru Isusa Krista i njegove Presvete Majke. Ako Bog poziva, On će dati potrebnu snagu i milost da se poziv ostvari i živi u punini – ohrabruje s. Josipa.

Možemo samo zaključiti kako su klarise, po primjeru sv. Franje Asiškog i sv. Klare prihvatile i jasno razumjele što znači biti „graditelj“ Kraljevstva nebeskog. Graditi se može i klečeći, i posteći, perući pod u samostanu, guleći naranču sestri koja je bolesna i leži u krevetu. Klarise su upravo to: nevidljive graditeljice Crkve, čiji su temelji položeni u molitvi, šutnji i potpunom predanju. Kao što je sveta Terezija Avilska jednom rekla: *“Ništa ne uznemiruje, ništa ne straši. Sve prolazi. Samo Bog ostaje.”*, tako klarise tu misao žive svaki dan.

I upravo zato, iako ih je malo, one daju Crkvi više nego što se može izreći riječima ili brojkom u statistici redova: one su srce koje kuca tiho, ali daje život cijelom tijelu Crkve.

Serijal „Apostolice apostola: Uloge žene u župama i Crkvi 21. stoljeća“ nastaje uz podršku Agencije za elektroničke medije u programu poticanja kvalitetnog novinarstva.

(icv.hr, Marija Lovrenc, foto: Požeška biskupija, časne sestre klarise)

VIŠE S WEBA